

[Ministeren for skatter og afgifter]

jeg alle var enige om, og der var et stærkt hensyn at tage til sagens parter, som havde ført en kamp for domstolene i mange år. Derfor fandt jeg det ganske unødigt, at denne konkrete sag skulle gå videre til højesteret.

På den anden side gjorde jeg det, at jeg fremsatte et lovforslag i folketinget. For gældende ret fastsættes kun på to måder i dette land. Den fastsættes nemlig ikke af en minister, som hr. Tastesen synes at tro. Gældende ret fastsættes enten af domstolene eller af folketinget. Jeg fremsatte et lovforslag her i folketinget, et lovforslag, som faldt ved tredje behandling.

Så kom der en sag for landsskatteretten, som helt klart fortolkede den sag, som vi havde drøftet her i folketinget i mange, mange uger og i mange omgange, oven i købet under en forespørgselsdebat i flere timer. Den ene sag blev fortolket af landsskatteretten, som ved den lejlighed bestod af 8 medlemmer. Der var altså 8 medlemmer, der deltog i voteringen. Man betragtede den altså i landsskatteretten som en principiel sag. Denne kendelse – så kan man være enig i denne kendelses resultat eller ej – er udtryk for, at vores højeste administrative instans, landsskatteretten, som fastsætter praksis for vores administration, klart tilkendegav, hvorledes denne landsretsdom skal forstås. Herefter er det nu af landsretten og med nærmere uddybning af landsskatteretten fastslået, hvad der er gældende ret i dette land, og indtil der sker noget andet, er det gældende ret i dette land.

Jeg kan ikke forhindre, at et folketingsflertal vedtager en lov, der har et andet indhold. Det er folketingets ret at gøre det, hvis man kan få et flertal. Jeg vil bare ikke medvirke til det, for jeg synes, at den praksis, som nu er stadfæstet – først af landsretten og derefter af landsskatteretten – er den praksis, der giver størst retssikkerhed til befolkningen.

Uden at jeg skal komme ind på sagens substans i denne omgang, er det begrundelse nok for, at regeringen ikke ønsker at støtte et lovforslag, der, hvor velment det end kan være, er en indskrænkning i skatteborgerens adgang til at få sagkyndig bistand i skattesager og dermed en indskrænkning i skatteborgerens retssikkerhed. Det vil regeringen, hvad ikke kan overraske nogen, simpelt hen

ikke være med til. Men vi har stor sympati for de ideer, der ligger bag fremsættelsen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg havde ikke regnet med, at vi på dette tidspunkt skulle ind i det, der er gået forud for lovforslaget. Men så bliver jeg nødt til at sige, at den retstilstand, som ministeren taler om og er så glad for – såfremt det, der stod i Ekstra Bladet, skal stå til troende, og det er ikke tilbagevist af nogen kompetent myndighed – bygger på et dårligt forberedt indlæg fra kammeradvokatens side i den pågældende landsretssag og derefter et svigt fra skatteministerens side, idet dommen ikke bliver appelleret til højesteret.

Så klart er det nødvendigt at vi gør rede for, hvordan denne retstilstand er skabt. Dette kan efter min mening ikke være en rimelig måde at skabe retstilstand i et land på. Ved gentagne fejltagelser fra myndigheders side skulle man skabe en retstilstand! Nej, det kan man ikke. Det er da klart, at landsskatteretten må følge en landsretsdom, som en minister ikke har appelleret.

Men det er utilfredsstillende, og det er derfor, det er nødvendigt, at man griber ind og skaber klare retstilstande, sådan som vi har valgt i dette land at retstilstande skabes, nemlig gennem lovvedtagelser i folketinget.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

For det første. Min kritik mod ministeren går på, at han ikke har prøvet denne sag i processystemet vejen op for at konstatere, om det, de underordnede instanser har sagt, også kunne holde, i dette tilfælde for højesteret.

For det andet havde vi en folketingsbeslutning i sidste folketingssamling, hvoraf det klart fremgik, at et flertal i folketinget mener, at der ikke kunne udledes nogen juridisk præcedens af den konkrete sag, som Jauerdom II var udtryk for, og det vil altså sige, at ministeren handlede administrativt i uoverensstemmelse med, hvad et flertal i folketinget mente i denne forbindelse.